

Autoreferat

1. Imię i nazwisko.

Maciej Magiera

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

Uzyskanie 30 marca 2011 roku stopnia doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce na podstawie uchwały Rady Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Tytuł pracy doktorskiej: „Doktrynalne podstawy amerykańskiej polityki zagranicznej. Case study doktryny George’a W. Busha”. Promotorem w przewodzie doktorskim była prof. UAM dr hab. Jolanta Bryła, a recenzentami pracy: prof. dr hab. Włodzimierz Malendowski i prof. dr hab. Andrzej Mania.

Ukończenie w 2005 roku studiów magisterskich na kierunku politologia specjalność stosunki międzynarodowe z wynikiem bardzo dobrym. Tytuł pracy magisterskiej: „Globalne przywództwo Stanów Zjednoczonych po zakończeniu zimniej wojny”. Promotorem pracy magisterskiej była prof. UAM dr hab. Jolanta Bryła, a recenzentem prof. dr hab. Andrzej Gałganek.

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

Zatrudnienie w roku akademickim 2015/2016 na stanowisku starszego wykładowcy na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Zatrudnienie w roku akademickim 2017/2018 na stanowisku adiunkta na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Pełnione funkcje w ww. jednostce organizacyjnej:

- a) członek Rady Programowej kierunku Bezpieczeństwo narodowe;
- b) promotor pomocniczy w przewodzie doktorskim mgr Ewy Liszkowskiej;
- c) kierownik Studiów Podyplomowych Bezpieczeństwo i Obronność;
- d) skarbnik Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych (Oddział Poznań);
- e) sekretarz Olimpiady Wiedzy o Bezpieczeństwie i Obronności;
- f) opiekun naukowy Koła Naukowego Bezpieczeństwo i Obronność.

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.

Na wstępie trzeba podkreślić, że kultura bezpieczeństwa przez ponad dekadę aktywności naukowej była fundamentem badań z perspektywy nauk o polityce i administracji, co nadało im monotematycznej specyfiki. Stała się ona pniem (podstawą teoretyczną) i z niego rozgałęziało się wnioskowanie (główne i poboczne). Pierwsze doprecyzowało kategorię kultury bezpieczeństwa oraz jej komponenty, zaś drugie, na podstawie stosowanej metody studium przypadku (*case study*), wygenerowało interesujące wnioski w ramach trzeciego komponentu kultury bezpieczeństwa (mentalności) w zakresie: roli *mass* mediów w kreowaniu poczucia bezpieczeństwa, feminizacji służb mundurowych w wyniku zwiększonego ich zadaniowania, masowej migracji i jej konsekwencji dla otoczenia oraz partycypacji w społeczeństwie polskim.

Przedmiotowe osiągnięcia naukowe, stanowiące istotny wkład w rozwój dyscypliny nauk o polityce i administracji, wskazano w zestawieniu zatytułowanym

„Kultura bezpieczeństwa – determinanty i konsekwencje dla administracji publicznej”,
które zawiera następujące publikacje:

I. Monografia:

1. Magiera M. (2022), *Kultura bezpieczeństwa w Polsce – zasoby, organizacja, mentalność. Studium przypadku Wielkopolskiej Policji*, Wydawnictwo Naukowe Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań.

II. Artykuły w czasopismach naukowych:

1. Magiera M. (2021), *Polityka bezpieczeństwa w przeciwdziałaniu COVID-19 na przykładzie Polski*, „Colloquium”, vol. 13, nr 4.
2. Magiera M. (2020), *Feminization of the Police from the Perspective of Comprehensive Risk Minimization*, „Przegląd Strategiczny”, Issue 13.
3. Magiera M. (2016), *Kultura bezpieczeństwa a kultura strategiczna*, „Teki Komisji Politologii i Stosunków Międzynarodowych”, Polska Akademia Nauk, nr 11/3.
4. Magiera M. (2015), *Postrzeganie bezpieczeństwa a potrzeba mentalnej modernizacji administracji publicznej*, „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne”, nr 2/2015.
5. Magiera M. (2015), *Modernizacja administracji publicznej z perspektywy obszaru metropolitalnego*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny”, nr 1/2015.
6. Magiera M. (2014), *The Need to comprehensively Minimise Risk in the States of the Former Soviet Block*, „Public Policy and Economic Development”, nr 2/2014.
7. Magiera M. (2014), *Polityka informacyjna administracji publicznej w sytuacjach kryzysowych*, „Przegląd Strategiczny”, nr 7/2014.
8. Magiera M. (2013), *Kultura bezpieczeństwa w imprezach masowych w Wielkopolsce. Analiza działań Miejsko-Wojewódzkiego Sztabu Operacyjnego Euro 2012 w Poznaniu*, „Przegląd Politologiczny”, nr 2/2013.
9. Magiera M. (2013), *O potrzebie badań kultury bezpieczeństwa z perspektywy sytuacji kryzysowej*, „Przegląd Strategiczny”, nr 1/2013.

III. Artykuły w pracach zbiorowych:

1. Magiera M. (2018), *Polityka bezpieczeństwa Polski w kontekście kryzysu migracyjnego przed wyborami i po wyborach parlamentarnych w 2015 roku*, w: *Partie i ugrupowania polityczne wobec polityki bezpieczeństwa Polski w XXI wieku. Założenia i realizacja wybranych programów politycznych*, red. M. Kamola-Cieślak, Ł. Tomczak, Szczecin.
2. Magiera M. (2018), *Kultura polityczna w kontekście zmiany amerykańskiej polityki zagranicznej na przykładzie wyborów prezydenckich w USA z 2008 roku*, w: *Kultura polityczna. W poszukiwaniu nowego paradygmatu*, red. A. Stelmach, M. Lorenc, M. Łukaszewski, Poznań.
3. Magiera M. (2018), *Kompleksowe minimalizowanie ryzyk w naukach o bezpieczeństwie w obliczu kryzysu migracyjnego*, w: *Bezpieczeństwo. Dyscyplina nauki wobec funkcjonowania państwa*, red. R. Skarżyński, E. Kuźelewska, Białystok.
4. Magiera M. (2018), *Straż gminna (miejska) w obliczu kompleksowego minimalizowania ryzyk*, w: *Straż gminna (miejska) w strukturach systemu bezpieczeństwa wewnętrznego państwa. Rozważania na okoliczność jubileuszu 25-lecia straży gminnych (miejskich)*, Kalisz.
5. Magiera M. (2017), *Partycypacja obywatelska w zarządzaniu kryzysowym – problem mentalności*, w: *Współczesne oblicza władzy politycznej. Wybrane zagadnienia*, red. M. Rachwał, Poznań.
6. Magiera M. (2017), *Kultura bezpieczeństwa w systemach utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego na przykładzie akademickich symulatorów dydaktycznych*, w: *Nowe technologie w środowisku bezpieczeństwa zdrowotnego. Monitoring – obrazowanie – modelowanie*, red. J. Konieczny, M. Goniewicz, P. Paciorek, Inowrocław – Bydgoszcz – Poznań.
7. Magiera M. (2016), *Security culture in relation to women's participation in decision-making. The perils of political parity*, w: *Women's role and their participation in public life of the Visegrad Countries*, red. M. Musiał-Karg, E. Lesiewicz, Poznań – Ústí nad Labem.
8. Magiera M. (2016), *Mentalność w procesie kompleksowego minimalizowania ryzyka na poziomie miasta. Studium przypadku wybranych akcji ratowniczo-gaśniczych*

Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu, w: *Bezpieczne miasto w zagrożeniach środowiskowych. Ochrona ludności i ratownictwo*, red. J. Konieczny, R. Kamprowski, Poznań – Inowrocław.

9. Magiera M. (2015), *Ocena administracji publicznej z perspektywy społecznej potrzeby kompleksowego minimalizowania ryzyk*, w: *Media w systemie bezpieczeństwa narodowego*, red. M. Skarżyński, I. Andruszkiewicz, Poznań.
10. Magiera M. (2015), *Subiektywne postrzeganie rzeczywistości w badaniach nad bezpieczeństwem*, w: *Interdyscyplinarność i transdyscyplinarność w procesie kształcenia w szkole wyższej*, red. Ż. Kaczmarek, Toruń.
11. Magiera M. (2015), *Bezpieczeństwo Europy w obliczu zmiany kultury bezpieczeństwa jej społeczeństw*, w: *Bezpieczeństwo Europy. Uwarunkowania społeczne*, red. T. Leszczyński, Kraków.

Omówienie osiągnięć zawartych w zestawieniu zatytułowanym „Kultura bezpieczeństwa – determinanty i konsekwencje dla administracji publicznej”, stanowiących podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, wymaga krótkiego wprowadzenia, odniesienia się do punktu wyjścia (przyczynowości) całego procesu badawczego.

W 2012 roku Polska współorganizowała z Ukrainą międzynarodową imprezę masową EURO 2012 i Poznań był jednym z czterech polskich miast organizatorów. W tym czasie, dzięki obserwacji uczestniczącej, prowadzonej osobiście i nierzadko do późnych godzin nocnych, dało się zauważyć na Stanowisku Dowodzenia Komendy Wojewódzkiej Policji w Poznaniu, w Centrum Zarządzania Kryzysowego Miasta Poznania oraz w Wojewódzkim Centrum Zarządzania Kryzysowego przy Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu, wysoką kulturę organizacyjną wielkopolskich włodarzy, szczególnie w aspekcie reagowania na bieżące wyzwania i zagrożenia. Wtedy pojawiła się myśl skonkretyzowania przyczyn, jakże dobrze ocenianej organizacji, wynikającej z jakości i całościowej działalności podmiotów sektora publicznego w Poznaniu (także w Wielkopolsce), co potwierdzały późniejsze badania przeprowadzone wśród krajowych i zagranicznych uczestników EURO 2012. Na początku uważano, że sukces wynikał głównie z modernizacji zasobów, takich jak stadion, infrastruktura drogowa (dojazd do lotniska, dworca, stadionu itp.), rozbudowany monitoring, siły i środki służb mundurowych itd. Jednak na organizację tej międzynarodowej imprezy

masowej oddziaływały jeszcze inne czynniki, szczególnie kiedy trzeba było reagować *ad hoc*, w ograniczonym czasie przy fragmentarycznej informacji. Już wtedy pojawiło się przypuszczenie, że oprócz dwóch wymienionych determinantów (zasobów i organizacji) istnieje trzecia wysoce istotna zmienna. Można było założyć pewne odmienne podejście służb, inspekcji i straży czy innych podmiotów decyzyjnych do licznie generowanych i niespotykanych wcześniej wyzwań związanych z EURO 2012, w tym przede wszystkim potrzeb jego uczestników¹.

Pozyskane dane z opracowań (głównie raportów) administracji publicznej (samorządowej i rządowej) w połączeniu z autorskimi wnioskami, uzyskanymi dzięki obserwacji uczestniczącej, były solidną podstawą do rozpoczęcia procesu badawczego w zakresie nauk o polityce i administracji, którego cel sprowadził się do odnalezienia głównej determinanty tego organizacyjnego sukcesu. W rezultacie końcowym – po ponad dekadzie badań własnych – odwoływania się do wielu innych przykładów (przy wykorzystaniu studium przypadku) i zawodowego doświadczenia (przy użyciu wywiadów i wywiadów pogłębionych) urzędników czy funkcjonariuszy można przyjąć, że akceptacja działalności sektora publicznego była, jest i będzie wypadkową trzech zmiennych: zasobów, organizacji i mentalności. Z obecnej perspektywy te kategorie, rozumiane jako komponenty kultury bezpieczeństwa, są ze sobą ściśle powiązane i oddziałują na siebie wzajemnie. Ponadto, w przypadku modernizacji administracji publicznej, dopasowywania jej do dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości, należy brać pod uwagę szczególnie ostatni komponent kultury bezpieczeństwa – mentalność. Właśnie od sposobu rozumienia (postrzegania) czy od sposobu działania (reagowania) decydentów uzależnia się społeczną ocenę ich działalności, jakże subiektywną, uznaniową i generującą poczucie bezpieczeństwa. To dzisiejsze uniwersalne i obudowane (ugruntowane) przykładami wnioskowanie (na podstawie wypracowanego schematu analitycznego skonkretyzowanego w poddanej do oceny monografii) rozpoczęło się od wątpliwości i pytań narosłych w czasie obserwacji uczestniczącej z czerwca 2012 roku.

Już w pierwszych miesiącach prowadzenia badań, po doświadczeniach EURO 2012, wyodrębniono i zamknięto w ramy teoretyczne potrzebę kompleksowego minimalizowania ryzyk, a więc żądanie jednostki, wspólnoty (społeczności) czy społeczeństwa poszukiwania

---

1 Ostatecznie ta potrzeba z okresu EURO 2012 wywodziła się z potrzeby kompleksowego minimalizowania ryzyk, rozpoznanej i skonkretyzowanej w dalszej części autorskich badań.

zagrożeń praktycznie w każdej dziedzinie życia w celu ich identyfikacji i likwidacji. Przyjęto, że wsparciem dla administracji publicznej w spełnieniu tych nowych społecznych oczekiwań może być kultura bezpieczeństwa, ponieważ warunkuje działania w ewentualnej sytuacji kryzysowej, wpływa na skuteczność reagowania i przede wszystkim sprzyja usystematyzowaniu wiedzy, co pozostaje ważne przy słabo ugruntowanej, bowiem ciągle modyfikowanej, teorii². Sprawne przeciwdziałanie sytuacjom kryzysowym czy zarządzanie sytuacją kryzysową stało się niemożliwe bez radykalnej ingerencji w naszą mentalność i z tej perspektywy kultura bezpieczeństwa wyznacza pewną konwencję, określa zespół norm, zwyczajów regulujących i interpretujących poszczególne polityki państwa (np. politykę bezpieczeństwa), a to ułatwia dobór, pożądanych przez społeczeństwo, rozwiązań w zarządzaniu kryzysowym. W dwóch kolejnych publikacjach, przy pomocy metody *case study*, potwierdzono powyższe założenia w ramach: działalności Miejsko-Wojewódzkiego Sztabu Operacyjnego Euro 2012 w Poznaniu³ oraz specjalistycznych działań inspektorów sanitarno-epidemiologicznych⁴. W drugim przypadku zmiana podejścia urzędników była widoczna chociażby przy odbiorze obiektów wykorzystywanych w czasie EURO 2012, przy zabezpieczeniu sanitarno-epidemiologicznym samych jego uczestników, a także w aspekcie potencjalnego ataku terrorystycznego. Potrzeba kompleksowego minimalizowania ryzyk, jako determinanta uzasadniająca znaczenie kultury bezpieczeństwa i oddziałująca na system bezpieczeństwa narodowego, uwidoczniła się również w czasie analizy zadaniowania wybranych podmiotów Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego w odniesieniu do zagrożeń biologicznych⁵.

Już na początkowym etapie procesu badawczego, którego osiągnięcia stanowią podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, ujawniał się interesujący wątek zwiększającej się świadomości społeczeństwa polskiego. Obecnie

---

2 Patrz: M. Magiera, *O potrzebie badań kultury bezpieczeństwa z perspektywy sytuacji kryzysowej*, „Przegląd Strategiczny”, nr 1/2013.

3 Patrz: M. Magiera, *Kultura bezpieczeństwa w imprezach masowych w Wielkopolsce. Analiza działań Miejsko-Wojewódzkiego Sztabu Operacyjnego Euro 2012 w Poznaniu*, „Przegląd Politologiczny”, nr 2/2013.

4 Patrz: M. Magiera, T. Grzybek, *Kultura bezpieczeństwa w systemie zabezpieczenia sanitarno-epidemiologicznego turnieju Euro 2012 w Poznaniu*, w: *Bezpieczeństwo epidemiologiczne. Postępy metodologii badań*, red. J. Konieczny, Inowrocław-Poznań, 2013.

5 Patrz: M. Magiera, T. Grzybek, *Kompleksowe minimalizowanie ryzyka na przykładzie Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego w odniesieniu do zagrożeń biologicznych*, w: *Krajowy System Ratowniczo-Gaśniczy w latach 1995-2015. Postępy organizacyjno-prawne, logistyczne i taktyczno-ratownicze*, red. J. Konieczny, M. Schroeder, Inowrocław-Poznań-Warszawa, 2015.

uzależniliśmy się od gromadzenia, przetwarzania, archiwizowania i rozpowszechniania informacji, a tym samym staliśmy się społeczeństwem informacyjnym. Okazuje się, że coraz częściej istotniejszą rolę w kreowaniu poczucia bezpieczeństwa odgrywa bardziej przekaz medialny niż rzeczywiste działania. Współcześnie, przy gargantuicznej liczbie danych, zdecydowana większość społeczeństwa ocenia rzeczywistość na podstawie wyrywkowych informacji z *mass* mediów, a także *social* mediów, i coraz rzadziej odwołuje się do bardziej zobiektywizowanych szczegółowych (raportowanych) analiz administracji publicznej⁶. W sytuacji kryzysowej te zależności nabierają wręcz kluczowego znaczenia, co rodzi choćby potrzebę wykorzystywania instytucji rzeczników prasowych w każdej strukturze. Nawet w Państwowym Ratownictwie Medycznym, ze względu na specyfikę działalności, warto powołać etatowego lub nieetatowego rzecznika prasowego, aby móc w zarodku przeciwdziałać dezinformacji⁷.

Coraz częściej w dalszych etapach procesu badawczego wnioski, nawet z pewną systematycznością, nawiązywały do subiektywnego postrzegania rzeczywistości⁸. Nieodzownym elementem stało się podejmowanie działań prewencyjnych przez administrację publiczną na rzecz bezpieczeństwa poprzez uwrażliwienie społeczeństwa na wszechobecną manipulację⁹. W konsekwencji podmiotom zainteresowanym bezpieczeństwem bardziej opłaca się współpracować ze środkami masowego przekazu (w tym szczególnie z *social* mediami) niż z przedstawicielami świata nauki. Te pierwsze mogą skuteczniej – w dobie społeczeństwa informacyjnego i społeczeństwa ryzyka – wykreować korzystną (pozytywną) opinię o kompleksowym minimalizowaniu ryzyk, mimo niedociągnięć, a nawet zaniedbań.

Subiektywizm, będący podstawą trzeciego komponentu kultury bezpieczeństwa (mentalności), stał się nieodzownym źródłem napięć, co potwierdziły badania przy użyciu studium przypadku. Także na poziomie międzynarodowym dochodzi do zmiany postrzegania

---

6 Patrz: M. Magiera, *Polityka informacyjna administracji publicznej w sytuacjach kryzysowych*, „Przegląd Strategiczny”, nr 7/2014.

7 Patrz: M. Magiera, D. Narożna, *Mass media w ratownictwie. Konsekwencje powołania rzecznika prasowego w systemie Państwowego Ratownictwa Medycznego*, w: *Ratownictwo medyczne. Determinanty, analizy i rekomendacje*, red. J. Konieczny, Poznań-Inowrocław, 2014.

8 Patrz: M. Magiera, *Postrzeganie bezpieczeństwa a potrzeba mentalnej modernizacji administracji publicznej*, „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne”, nr 2/2015.

9 Patrz: M. Magiera, *Subiektywne postrzeganie rzeczywistości w badaniach nad bezpieczeństwem*, w: *Interdyscyplinarność i transdyscyplinarność w procesie kształcenia w szkole wyższej*, red. Ż. Kaczmarek, Toruń, 2015.

bezpieczeństwa, jego rozumienia (ogólnie mówiąc identyfikowania) i w konsekwencji odmiennie przeciwdziała się zagrożeniom przez niego wygenerowanym¹⁰. Do bezpieczeństwa w Europie inaczej podchodzą Węgry, Polska i ostatnio Włochy (zmiana następowała głównie po wyborach parlamentarnych¹¹), niż dotychczas proponowano w ramach unijnego konsensu (utrzymywanego przez Francję czy Niemcy)¹². Papierkiem lakmusowym tej zależności były i prawdopodobnie będą kolejne kryzysy migracyjne¹³, które dzielą nie tylko społeczeństwa, ale i osłabiają instytucjonalnie Unię Europejską¹⁴. Podobne procesy zachodziły na Ukrainie, kiedy to od 2014 roku westernizacja społeczeństwa ukraińskiego doprowadziła do zmian politycznych w tym państwie i w konsekwencji do rosyjskiej interwencji¹⁵. Współczesna Rosja nie może zaproponować równie atrakcyjnego konsumpcjonizmu, jak proponuje (kusi) cywilizacja zachodnia. Ogólnie mówiąc, zaczęto przez pryzmat potrzeby kompleksowego minimalizowania ryzyk oceniać administrację publiczną i kiedy ta ocena była nie do zaakceptowania dochodziło do zmiany władzy¹⁶.

Trzeba podkreślić, że od tego momentu (kolejnego etapu procesu badawczego) subiektywizm zaczął dominować i w większości przypadków dalsze badania własne odwoływały się głównie do mentalności (trzeciego komponentu kultury bezpieczeństwa). Sposób rozumienia, sposób postrzegania i sposób działania stał się kluczowym elementem w poprawie reagowania i zorganizowania w ramach działalności administracji publicznej. W

---

10 Patrz: M. Magiera, *Wzorzec integracji europejskiej – niemiecki czy szwajcarski federalizm?*, „Acta Politica Polonica”, nr 1/2017.

11 Patrz: M. Magiera, *Polityka bezpieczeństwa Polski w kontekście kryzysu migracyjnego przed wyborami i po wyborach parlamentarnych w 2015 roku*, w: *Partie i ugrupowania polityczne wobec polityki bezpieczeństwa Polski w XXI wieku. Założenia i realizacja wybranych programów politycznych*, red. M. Kamola-Cieślak, Ł. Tomczak, Szczecin, 2018.

12 Patrz: M. Magiera, *Bezpieczeństwo Europy w obliczu zmiany kultury bezpieczeństwa jej społeczeństw*, w: *Bezpieczeństwo Europy. Uwarunkowania społeczne*, red. T. Leszczyński, Kraków, 2015.

13 Patrz: M. Magiera, *Kompleksowe minimalizowanie ryzyk w naukach o bezpieczeństwie w obliczu kryzysu migracyjnego*, w: *Bezpieczeństwo. Dyscyplina nauki wobec funkcjonowania państwa*, red. R. Skarżyński, E. Kuźlewska, Białystok, 2018.

14 Patrz: M. Magiera, *Polityka bezpieczeństwa państw UE w kontekście kryzysu migracyjnego*, w: *Bezpieczeństwo Europy i Unii Europejskiej w czasach kryzysu*, red. M. Musiał-Karg, Poznań, 2017.

15 Patrz: M. Magiera, *The Need to comprehensively Minimise Risk in the States of the Former Soviet Block*, „Public Policy and Economic Development”, nr 2/2014.

16 Patrz: M. Magiera, *Ocena administracji publicznej z perspektywy społecznej potrzeby kompleksowego minimalizowania ryzyk*, w: *Media w systemie bezpieczeństwa narodowego*, red. M. Skarżyński, I. Andruszkiewicz, Poznań, 2015.

kolejnych publikacjach starano się zidentyfikować główną przyczynę zastoju w dalszym pogłębianiu współpracy czy w zwiększaniu wydajności systemowej. Kluczowym antybodźcem okazywał się znów mentalny komponent kultury bezpieczeństwa. Na przykład zmodyfikowanie mentalności decydentów (najczęściej samorządowców) znacznie poprawiłoby efektywność współpracy metropolitalnej (aglomeracyjnej)¹⁷. W przypadku wybranych komendantów straży gminnej (miejskiej) ich mentalna postawa (opór) wbrew coraz bardziej zaangażowanej (partycypującej) części społeczeństwa doprowadziła do ustawowych ograniczeń dla tej formacji (wykorzystywanie fotoradarów)¹⁸. Z perspektywy scentralizowanego (ogólnopolskiego) systemu bezpieczeństwa i porządku publicznego interesujące wnioski pojawiły się po analizie numeru alarmowego 112 (998). Pod względem zasobów (sił i środków) oraz organizacji (procedur) system nie wymaga istotnych modernizacji, ale pod względem mentalnościowym trzeba dokonać zmian. Badanie wykazało, że dopracowanie mentalności dyspozytorów PSP przyspieszyłoby działanie (reagowanie) straży pożarnej¹⁹. Intuicja i doświadczenie zawodowe sugeruje, że ten problem dotyczy nie tylko strażaków, ale także pozostałych dyspozytorów, czy samych operatorów „112”. Zmiana trzeciego komponentu kultury bezpieczeństwa może odbyć się przez systematyczne szkolenia, a także powszechniej stosowane modelowanie, które uświadamia złożoność określonych procesów, ale i wypracowuje ścieżkę postępowania w wybranych zdarzeniach (procedury)²⁰. Dzięki niemu (modelowaniu) ogranicza się mentalną niedyspozycyjność u decydentów na każdym szczeblu. Wydajnym rozwiązaniem w dobie postępu technicznego i technologicznego stały się także symulatory, a szczególnie symulatory dydaktyczne łączące często akademicką teorię z praktyką²¹.

17 Patrz: M. Magiera, *Modernizacja administracji publicznej z perspektywy obszaru metropolitalnego*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny”, nr 1/2015.

18 Patrz: M. Magiera, *Straż miejska i gminna w obliczu demokracji partycypacyjnej*, „Przegląd Politologiczny”, nr 1/2015.

19 Patrz: M. Magiera, *Mentalność w procesie kompleksowego minimalizowania ryzyka na poziomie miasta. Studium przypadku wybranych akcji ratowniczo-gaśniczych Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu*, w: *Bezpieczne miasto w zagrożeniach środowiskowych. Ochrona ludności i ratownictwo*, red. J. Konieczny, R. Kamprowski, Poznań-Inowrocław, 2016.

20 Patrz: M. Magiera, *Rola case study w zarządzaniu kryzysowym w obliczu modelowania*, „Przegląd Strategiczny”, nr 8/2015.

21 Patrz: M. Magiera, *Kultura bezpieczeństwa w systemach utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego na przykładzie akademickich symulatorów dydaktycznych*, w: *Nowe technologie w środowisku bezpieczeństwa zdrowotnego. Monitoring – obrazowanie – modelowanie*, red. J. Konieczny, M. Goniewicz, P. Paciorek, Inowrocław – Bydgoszcz – Poznań, 2017.

Kultura bezpieczeństwa – w zasadzie jako główna determinanta – przyspiesza procesy feminizacyjne w Polsce. Potrzeba kompleksowego minimalizowania ryzyk, czyli coraz bardziej rozbudowane horyzontalnie i wertykalnie zadaniowanie wymusza większe zaktywizowanie kobiet. Istotne stało się nie tylko ich partycypowanie w procesie decyzyjnym²², ale także zaangażowanie się na rzecz bezpieczeństwa i porządku publicznego w służbach, inspekcjach i strażach²³.

Inne interesujące spostrzeżenie w procesie badawczym, choć poboczne, sprowadza się do ciągłej powtarzalności kategorii społeczeństwa obywatelskiego (partycypacyjnego). W badaniach własnych ten problem badawczy w zdecydowanej większości studium przypadku powiązany był z partycypacją społeczeństwa, czasami generującą dyskomfort wśród urzędników czy funkcjonariuszy²⁴. Obecnie stanęliśmy przed wyzwaniem dopasowania (zmodernizowania) administracji publicznej, do coraz bardziej zaktywizowanego społeczeństwa polskiego²⁵. Tą problematyką powinny być szczególnie zainteresowane podmioty bezpośrednio oddziałujące na społeczeństwo – często w niesprzyjających warunkach – na przykład: Policja i straż gminna (miejska)²⁶.

Widać, że problematyka bezpieczeństwa zdominowała pozostałe dziedziny życia i wkracza w nie, modyfikując dotychczasowe postrzeganie rzeczywistości. Wzrost znaczenia kultury bezpieczeństwa – w tym trzeciego jej komponentu (mentalności) – wpływa na decyzje polityczne i oddziałuje na poziomie lokalnym, regionalnym i globalnym. Wzorcowym przykładem tej zależności była jakże zróżnicowana polityka covidowa realizowana w poszczególnych państwach²⁷.

---

22 Patrz: M. Magiera, *Security culture in relation to women's participation in decision-making. The perils of political parity*, w: *Women's role and their participation in public life of the Visegrad Countries*, red. M. Musiał-Karg, E. Lesiewicz, Poznań – Ústí nad Labem, 2016.

23 Patrz: M. Magiera, *Feminization of the Police from the Perspective of Comprehensive Risk Minimization*, „Przegląd Strategiczny”, 2020, Issue 13.

24 Patrz: M. Magiera, *Partycypacja obywatelska w zarządzaniu kryzysowym – problem mentalności*, w: *Współczesne oblicza władzy politycznej. Wybrane zagadnienia*, red. M. Rachwał, Poznań, 2017.

25 Patrz: M. Magiera, *Społeczeństwo obywatelskie jako niezbędny komponent współczesnej demokracji*, w: *Uwarunkowania i mechanizmy partycypacji politycznej*, red. M. Rachwał, Poznań, 2017.

26 Patrz: M. Magiera, *Straż gminna (miejska) w obliczu kompleksowego minimalizowania ryzyk*, w: *Straż gminna (miejska) w strukturach systemu bezpieczeństwa wewnętrznego państwa. Rozważania na okoliczność jubileuszu 25-lecia straży gminnych (miejskich)*, Kalisz 2018.

27 Patrz: M. Magiera, *Polityka bezpieczeństwa w przeciwdziałaniu COVID-19 na przykładzie Polski*, „Colloquium”, 2021, vol. 13, nr 4.

Obserwacje i wnioski z kilkuletniego procesu badawczego, przy wykorzystaniu metody studium przypadku, dały podstawy do szerszych generalizacji teoretycznych. W tym ostatnim etapie procesu badawczego, stanowiącym podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, po przeprowadzeniu analizy fragmentarycznej działalności administracji publicznej i pozyskaniu materiału badawczego wywodzącego się z praktyki wybranych podmiotów (rządowych i samorządowych), ukierunkowanych na szeroko pojęte bezpieczeństwo, należało odnieść się do zagadnień teoretycznych. W Polsce stan badań nad kulturą bezpieczeństwa ma na tyle zaawansowany charakter, że obecnie uzasadniona działalność badacza sprowadza się do częściowego dopracowania (zmodyfikowania w ramach nauk o polityce i administracji) stosowanego już przez innych paradygmatu. Zglobalizowane otoczenie – jakże dynamiczne i wielowątkowe – wymusza wręcz permanentną modernizację kategorii kultury bezpieczeństwa, a szczególnie jej części składowych. W konsekwencji w publikacji „Kultura bezpieczeństwa w Polsce – zasoby, organizacja, mentalność. Studium przypadku Wielkopolskiej Policji”²⁸, będącej sednem badań własnych, dochodzi właśnie do doprecyzowania teorii przy użyciu sprawdzonej już wcześniej metody badawczej (studium przypadku). Na podkreślenie zasługuje to, że wysoce pomocne były spisane doświadczenia pozostałych badaczy zainteresowanych tą samą problematyką badawczą, ze szczególnym wskazaniem Mariana Cieślarczyka oraz Janusza Piwowarskiego.

Dysertacja „Kultura bezpieczeństwa w Polsce – zasoby, organizacja, mentalność. Studium przypadku Wielkopolskiej Policji” składa się z dwóch części (teoretycznej i praktycznej). Pierwsza charakteryzuje kulturę bezpieczeństwa, a dokładniej, oprócz zdefiniowania, wskazuje zasadnicze determinanty modyfikujące ją i jej komponenty. Zaś druga te teoretyczne założenia przekłada na praktykę Wielkopolskiej Policji, co stwarza możliwość ich weryfikacji. Za wyborem takiej struktury pracy przemawia chęć uzasadnienia modyfikowania zagadnień teoretycznych związanych z kulturą bezpieczeństwa. Z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć na podstawie wcześniejszych badań, że mentalność (trzeci komponent kultury bezpieczeństwa) będzie odgrywać kluczową rolę w prawidłowym postrzeganiu rzeczywistości, a tym samym w sprawnym funkcjonowaniu administracji publicznej. Zatem formułując hipotezę badawczą podjęto analizowanie rzeczywistości przez pryzmat trzech składowych kultury bezpieczeństwa: zasobów, organizacji i w głównej mierze

---

28 Patrz: M. Magiera, *Kultura bezpieczeństwa w Polsce – zasoby, organizacja, mentalność. Studium przypadku Wielkopolskiej Policji*, Wydawnictwo Naukowe Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań, 2022.

mentalności. Wielopoziomowa i wielowątkowa materia zmusza do zawężenia zakresu badań, najlepiej do wyspecjalizowanego podmiotu o szerokim spektrum działania. Najbardziej racjonalnym wyborem była Policja i studium przypadku sprowadza się do działalności Wielkopolskiej Policji od około 2010 do 2022 roku włącznie. Ten okres, ponad dekady, umożliwia zastosowanie komparatystyki, czyli porównania wniosków z autorskiego dorobku naukowego (zawartego w artykułach naukowych czy artykułach w recenzowanych pracach zbiorowych) do wniosków wypracowanych w niniejszej monografii.

Do usystematyzowania procesu badawczego, przedstawionego w dysertacji „Kultura bezpieczeństwa w Polsce – zasoby, organizacja, mentalność. Studium przypadku Wielkopolskiej Policji”, posłużyły postawione pytania badawcze:

1. W jaki sposób zasadnicze determinanty środowiskowe (otoczenie) kultury bezpieczeństwa oddziałują na nią i nadają jej kształt?
2. Jak należy postrzegać kulturę bezpieczeństwa i czy można ostatecznie ją zdefiniować?
3. Na jakich zasadach zasoby, organizacja i mentalność (trzy komponenty kultury bezpieczeństwa) pozostają względem siebie współzależne?
4. Jakie podstawowe analogie ujawniają się między kulturą bezpieczeństwa a kulturą polityczną i kulturą strategiczną?
5. Czy współcześnie ustawowa działalność Policji w systemie bezpieczeństwa państwa nabiera holistycznego wymiaru, co daje możliwość jej transpozycji względem kultury bezpieczeństwa?
6. W jaki sposób środowisko pracy funkcjonariuszy Wielkopolskiej Policji wpływa na działania tego garnizonu i pozwala generalizować na poziomie ogólnopolskim?
7. Czym charakteryzuje się Wielkopolska Policja z perspektywy pierwszego komponentu kultury bezpieczeństwa (zasobów)?
8. Czym charakteryzuje się Wielkopolska Policja z perspektywy drugiego komponentu kultury bezpieczeństwa (organizacji)?
9. Czym charakteryzuje się Wielkopolska Policja z perspektywy trzeciego komponentu kultury bezpieczeństwa (mentalności)?
10. Czy wnioski autorskie pokrywają się z obserwacjami i doświadczeniem zawodowym badanych osób (respondentów wywiadów pogłębionych)?

Główny cel badania naukowego sprowadza się do próby wdrożenia autorskiego schematu analitycznego opartego na komponentach kultury bezpieczeństwa (zasobach,

organizacji i mentalności). W konsekwencji, dla jasności wyводу w jakże wielowątkowej i wielopoziomowej materii, należało zastosować ograniczenia czasowe i przestrzenne, co również pozwoliło zachować proporcje między teoretycznym a praktycznym podejściem. Założono, że od 2010 roku rozpoczyna się rzeczywista modernizacja Policji, co potwierdziło się w jej wewnętrznych dokumentach, a także w medialnych doniesieniach. Wszelkie użyte dane statystyczne, szczególnie w podrozdziałach wprowadzających (do poszczególnych problemów w rozdziałach), odwoływały się mniej więcej do 2020 roku, ponieważ dane te nie były zaburzane międzynarodową polityką covidową czy działaniami zbrojnymi na Ukrainie. W zakresie przestrzennym wprowadzono ograniczenia do środowiska pracy funkcjonariuszy Wielkopolskiej Policji, ponieważ specyfika Wielkopolski pozwala tworzyć uogólnienia, przenieść wnioski na poziom ogólnopolski (na Policję jako całość).

Praca składa się z czterech rozdziałów, dwóch teoretycznych i dwóch praktycznych (wdrożeniowych). W pierwszym scharakteryzowano kulturę bezpieczeństwa w odniesieniu do jej determinantów środowiskowych. W zasadzie ich oddziaływanie pozostaje na tyle znaczące, że należało doprecyzować definicję oraz zmodyfikować komponenty kultury bezpieczeństwa. Jednocześnie uwypukliła się współzależność kultury bezpieczeństwa z kulturą polityczną i kulturą strategiczną, co po części ujawniło się w dwóch wcześniejszych publikacjach²⁹. W drugim rozdziale skonkretyzowano rolę Policji w kreowaniu bezpieczeństwa i porządku publicznego, a następnie zdefiniowano Wielkopolskę z perspektywy środowiska pracy wielkopolskich funkcjonariuszy. W tym miejscu ujawnił się po części reprezentatywny charakter tego regionu względem całej Polski (10 procent ludności zajmuje 10 procent powierzchni państwa i generuje 10 procent produktu krajowego brutto). Nie wystąpiły przesłanki wykluczające kontynuowanie badań, stąd w trzecim rozdziale wdrożono schemat analityczny oparty na trzech komponentach kultury bezpieczeństwa (zasobach, organizacji i mentalności). Po wyodrębnieniu tych trzech części składowych Wielkopolskiej Policji, w czwartym rozdziale odniesiono się do doświadczeń praktyków przy użyciu indywidualnych wywiadów pogłębionych. Przedstawiciele z korpusu oficerów starszych i korpusu generałów zastosowali zaproponowany schemat analityczny do wnioskowania ocenego. W zdecydowanej większości obserwacje autorskie pokrywały się z

29 Patrz: M. Magiera, *Kultura bezpieczeństwa a kultura strategiczna*, w: „Teki Komisji Politologii i Stosunków Międzynarodowych”, nr 11/3 (2016); M. Magiera, *Kultura polityczna w kontekście zmiany amerykańskiej polityki zagranicznej na przykładzie wyborów prezydenckich w USA z 2008 roku*, w: *Kultura polityczna. W poszukiwaniu nowego paradygmatu*, red. A. Stelmach, M. Lorenc, M. Łukaszewski, Poznań, 2018.

postrzeganiem praktyków (ankietowanych), a nawet udało się wypracować jeszcze bardziej szczegółowe wnioski:

- należy zakładać w badaniach dążenie do partnerskich relacji między społeczeństwem (jednostkami) a służbami mundurowymi, zgodnie z zasadami społeczeństwa obywatelskiego;
- staliśmy się w większym lub mniejszym stopniu społeczeństwem informacyjnym i społeczeństwem ryzyka;
- obecnie zawiązuje się potrzeba kompleksowego minimalizowania ryzyka, czyli społeczne żądanie identyfikowania i neutralizowania realnych i potencjalnych ryzyk praktycznie w każdej dziedzinie życia;
- do usystematyzowania działalności w ramach kompleksowego minimalizowania ryzyka służy kultura bezpieczeństwa i jej trzy komponenty (zasoby, organizacja i mentalność);
- te trzy komponenty oddziałują na siebie wzajemnie, ze szczególnym uwzględnieniem ostatniego – mentalności;
- podmioty administracji publicznej, szczególnie z zakresu bezpieczeństwa i porządku publicznego, ściśle uzależniają się od ich umiejscowienia w systemie czy od samego środowiska (otoczenia), w jakim muszą funkcjonować;
- studium przypadku wielkopolskiego garnizonu uzasadnia słuszność stosowania analitycznego schematu opartego na trójpodziale kultury bezpieczeństwa (zasobach, organizacji i mentalności) oraz sugeruje potrzebę zachowania ciągłości w mentalnej modernizacji Policji;
- współcześnie funkcjonariusze Policji muszą rozstrzygnąć dylemat kierunku zmiany swojej mentalności. Na razie mamy jeszcze zbyt wschodnią względem Zachodu, ale już bardziej zachodnią wobec Wschodu.

Wstępne założenie stosowania pewnego uporządkowania w działaniu, szczególnie w działalności podmiotu z sektora publicznego, jest logiczne i wpisuje się w hipotezę pracy: analizowania rzeczywistości schematycznie na podstawie trzech komponentów kultury bezpieczeństwa (zasobów, organizacji i mentalności).

Wnioski z dorobku naukowego były systematycznie prezentowane na licznych konferencjach międzynarodowych i krajowych, a także przemycane w czasie inicjatyw popularyzujących naukę.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Przedstawiony dorobek naukowy, rozumiany jako osiągnięcia stanowiące podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, w sposób naturalny wymuszał wręcz nawiązywanie współpracy naukowej. Rozpoczęła się ona od regionalnych instytucji administracji rządowej czy samorządowej w aspekcie gromadzenia materiałów i prezentowania wyników badań, a następnie w obliczu konkretyzowania się problematyki kultury bezpieczeństwa pomocne było doświadczenie innych badaczy z wybranych uczelni krajowych. Obecnie można mówić o międzynarodowym charakterze współpracy naukowej, ponieważ finalnie coraz bardziej zaawansowana kooperacja z badaczami Selçuk University in Konya (Turkey) umożliwiła uzyskanie statusu członka Komitetu Redakcyjnego międzynarodowego pisma naukowego „Cyberpolitik Journal”.

Od początku działalności naukowej, po uzyskaniu stopnia doktora nauk humanistycznych, gromadzenie danych o działalności podmiotów (współorganizatorów) EURO 2012 w Poznaniu nie mogło odbywać się bez ścisłej kooperacji z nimi, co potwierdzają listy intencyjne. W tym względzie warto podkreślić nieprzerwane przyjazne nastawienie Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu, Urzędu Miasta w Poznaniu, Komendy (Wojewódzkiej i Miejskiej) Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu, Wielkopolskiej Inspekcji Sanitarno-Epidemiologicznej i przede wszystkim Komendy (Wojewódzkiej i Miejskiej) Policji w Poznaniu.

Materiały (liczne raporty i wewnętrzne opracowania) oraz spisane doświadczenia praktyków EURO 2012 dały asumpt do fragmentarycznych generalizacji, o czym świadczą ww. publikacje naukowe. Już w początkowym etapie tworzenia dorobku naukowego Policja nabrała fundamentalnego znaczenia, a dokładniej sama działalność funkcjonariuszy w ramach imprez masowych, zgromadzeń publicznych itd. Trzeba było zatem porównać autorskie doświadczenia i obserwacje z naukowcami zajmującymi się problematyką systemu bezpieczeństwa i porządku publicznego. Ówczesnie nawiązano współpracę z wykładowcami Szkoły Policji w Słupsku, a punktem kulminacyjnym tej współpracy były coroczne konferencje organizowane razem z Akademią Pomorską w Słupsku. W okresie 2016-2018 nastąpiło konkretyzowanie problemu badawczego (kultury bezpieczeństwa), które polegało

również na systematycznej komparatystyce autorskiego wnioskowania z doświadczeniami funkcjonariuszy praktycznie z wszystkich korpusów. To skonfrontowanie teorii z praktyką nieprzerwanie wpływa na sposób postrzegania rzeczywistości i rozumienia problematyki kultury bezpieczeństwa, co uwidacznia się w kolejnych publikacjach naukowych. Począwszy od komendanta i jego zastępców, przez wykładowców, po samych słuchaczy Szkoły Policji w Słupsku, zakres wyzwań, szans i zagrożeń zawartych w ich relacjach spowodował zawężenie dalszych badań do kluczowego podmiotu bezpieczeństwa i porządku publicznego, jakim stała się Policja.

Równolegle w ramach badań nad kulturą bezpieczeństwa, a szczególnie trzeciego jej komponentu (mentalności), systematycznie wyróżniał się problem migracyjny. Coraz wyraźniej mentalne podejście do migracji poróżniło nie tylko wewnątrz społeczeństwo polskie, ale także zaczęło oddziaływać na stanowiska decydentów w pozostałych państwach unijnych. W konsekwencji kolejne prace badawcze nawiązywały do teoretycznych zagadnień kultury bezpieczeństwa w obliczu kryzysu migracyjnego z uwzględnieniem działań Policji. W ramach współpracy naukowej z badaczami z Uniwersytetu Szczecińskiego (Instytut Nauk o Polityce i Bezpieczeństwie) systematycznie konfrontowano stanowiska z perspektywy: migrantów, potencjału państwa (efektywności jego instytucji), a szczególnie nakładania nowych obowiązków formacjom mundurowym, jak Policja i Straż Graniczna. Z czasem interesującym problemem coraz bardziej uzasadniającym badania nad mentalnością, ale i nad pozostałymi dwoma komponentami (zasobami i organizacją), stała się potrzeba zwiększenia zadaniowania także podmiotów samorządowych, a szczególnie straży gminnych (miejskich). Instytucjonalny efekt współpracy między szczecińskim i poznańskim ośrodkiem politologicznym sprowadza się do Zespołu Badawczego *Samorząd terytorialny i państwo wobec kryzysu*.

Obecnie postępuje kompleksowa cyfryzacja życia zawodowego i prywatnego, czego wyrazem są masowo tworzone gargantuiczne bazy danych (*big data*) oraz coraz bardziej powszechna kontrola. W ramach kultury bezpieczeństwa, a szczególnie trzeciego jej komponentu, dochodzi do zderzenia się dwóch kluczowych kategorii: bezpieczeństwa i wolności. W tej jakże aksjologicznej problematyce obejmującej też cyberprzestrzeń, oprócz krajowej wymiany doświadczeń, udało się nawiązać kontakt międzynarodowy z badaczami Selçuk University in Konya (Turkey). Wyrazem tej wieloletniej współpracy stała się międzynarodowa konferencja *İstanbul Bosphorus International Conference on*

CYBERSECURITY, CYBERPOLITICS AND SOCIAL SCIENCES organizowana na İstanbul Medeniyet University.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Gromadzenie doświadczenia dydaktycznego trwa już od ponad dekady i obejmuje wykłady, ćwiczenia, konwersatoria i seminaria licencjackie. Audytorium sprowadza się do studentów kierunku bezpieczeństwa narodowego i zarządzania państwem, a także do kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna oraz politologia. Zakres poruszanej problematyki dotyczy: polityki bezpieczeństwa, bezpieczeństwa publicznego, ochrony osób mienia i obszarów, kultury bezpieczeństwa oraz współczesnych zagrożeń bezpieczeństwa. Szczególnie należy wskazać kurs (konwersatorium) „Bezpieczeństwo narodowe a wolność jednostki”, na którym dochodzi do wypracowania ze studentami „złotego środka” w aspektach aksjologicznych w odniesieniu do kontrowersyjnych zagadnień: aborcja, wychowanie seksualne, prawo do własnego ciała, prawo do zdrowia, polityka socjalna, poprawność polityczna czy eutanazja.

W ramach dydaktyki dla słuchaczy studiów podyplomowych prowadzone są zajęcia z problematyki „Kultury bezpieczeństwa w społeczeństwie polskim” kierowane do funkcjonariuszy czy pracowników administracyjnych instytucji publicznych (Studia Podyplomowe Bezpieczeństwo i Obronność) oraz z problematyki „Sił zbrojnych i instytucji bezpieczeństwa narodowego RP” adresowanych do nauczycieli prowadzących zajęcia „Edukacja dla Bezpieczeństwa” (Studia Podyplomowe Edukacja dla Bezpieczeństwa).

Warto podkreślić, że corocznie (do wprowadzenia ograniczeń związanych z COVID-19), na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM oraz w wybranych liceach w Wielkopolsce, udało się przeprowadzić warsztaty dla klas maturalnych (w szczególności mundurowych) z zakresu problematyki prawa do bezpieczeństwa i prawa do wolności.

Do roku akademickiego 2021/2022 włącznie zostało wypromowanych 147 licencjatów na kierunku Bezpieczeństwo narodowe i Zarządzanie państwem. W roku 2022/2023 na seminarium licencjackie uczęszczało 27 seminarzystów.

Od uzyskania stopnia doktora nauk humanistycznych w 2011 roku łącznie sfinalizowano 52 przedsięwzięcia (wykaz):

- 13 konferencji międzynarodowych i krajowych;
- 3 webinaria (w czasie dwuletnich ograniczeń covidowych);
- coroczne edycje Olimpiady Wiedzy o Bezpieczeństwie i Obronności (od 2017 roku);
- 14 szkoleń dla dydaktyków, funkcjonariuszy czy urzędników samorządowych i rządowych;
- 12 wyjazdów studyjnych i zajęć terenowych dla studentów kierunków praktycznych, jak: ćwiczenia taktyczne na poligonie w Wędrzynie, studenckie spotkania integracyjne w prosektorium (Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu) czy wyjazdy do 31. Bazy Lotnictwa Taktycznego Poznań-Krzesiny, do Szkoły Policji w Słupsku, Szkoły Policji w Pile czy Portu Lotniczego Poznań Ławica;
- 10 wydarzeń jubileuszowych i promocyjnych, jak: „100 lat razem! Festiwal Jubileuszowy dla Miasta i mieszkańców” z okazji 100lecia Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu czy Noc Naukowców oraz Dzień Bezpieczeństwa dla studentów UAM.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

Z punktu widzenia kariery zawodowej warto podkreślić otrzymanie w 2019 roku medalu „Młodego Pozytywisty 2019” Towarzystwa im. Hipolita Cegielskiego za pracę organiczną na rzecz popularyzowania nauki. Operatywność podkreślają również nagrody Dziekana WNPiD UAM za aktywność naukową, organizacyjną czy popularyzatorską. Natomiast o zaangażowaniu naukowo-badawczym, a także organizacyjnym, świadczą listy intencyjne Wojewody Wielkopolskiego, Wielkopolskiego Inspektora Sanitarno-Epidemiologicznego, Prezydenta Poznania, Wojewódzkiego Inspektora Weterynaryjnego (w załączniku).

.....

(podpis wnioskodawcy)